

UZASADNIENIE

M. J. i P. C. zostali oskarżeni o to, że:

1. w dniu 28 kwietnia 2012 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu poprzez użycie środka obezwładniającego w postaci gazu doprowadzili P. J. (1) do stanu bezbronności a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 3000 zł na szkodę M. M.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

przy czym P. C. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. w dniu 6 maja 2012 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu poprzez użycie środka obezwładniającego w postaci gazu doprowadzili D. J. do stanu bezbronności a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych w postaci trzech sztuk pizzy oraz napoju coca- cola o łącznej wartości 95 zł na szkodę (...),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

przy czym P. C. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3. w dniu 13 maja 2012 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu poprzez użycie środka obezwładniającego w postaci gazu doprowadzili J. (...) do stanu bezbronności a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torby termo podgrzewaj z zawartością czterech sztuk pizzy, napoju coca- cola o łącznej wartości 530 zł oraz telefonu komórkowego S. i dwóch paczek papierosów o łącznej wartości 2020 zł na szkodę J. (...),

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

przy czym P. C. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 r. Sąd Rejonowy w P., w sprawie o sygn. akt II K 286/12:

1. oskarżonego M. J. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt I a/o czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. oskarżonego M. J. w ramach zarzucanych czynów uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt II i III a/o czynów wyczerpujących dyspozycję art. 280 § 1 k.k., z tym że przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk orzeczone w pkt I i II kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu M. J. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

4. oskarżonego P. C. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt I a/o czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

5. oskarżonego P. C. w ramach zarzucanych mu czynów uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt II i III a/o czynów wyczerpujących dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z tym że przyjął, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

6. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeczone w pkt IV i V kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu P. C. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych w stosunku do oskarżonych M. J. i P. C. kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył P. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13.05.2012 r. do dnia 12.10.2012 r. oraz M. J. okres od dnia

13.05.2012 r. do dnia 09.10.2012 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

8. na podst. art. 624 k.p.k. oskarżonych M. J. i P. C. zwolnił w całości od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego M. J.. Zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego M. J.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu M. J., dotąd niekaranemu i wobec którego orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym przekracza zdaniem obrony, stopień winy, a ponadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze odmiennie co do istoty sprawy i wymierzenie oskarżonemu M. J. karę łączną pozbawienia wolności za czyny opisane przez sąd I instancji w wymiarze 2 lat i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, oznaczając okres próby na lat 5 zgodnie z warunkami określonymi w art. 70 § 2 k.k.

Nadto wniósł w oparciu o art. 46 k.k. o zasądzenie od oskarżonego M. J. na rzecz pokrzywdzonego M. M. częściowego obowiązku naprawienia szkody, poprzez zwrócenie kwoty pieniężnej w wysokości 800 zł oraz zasądzenie od oskarżonego M. J. częściowego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. (...), poprzez zapłacenie kwoty pieniężnej w wysokości 1010 zł oraz zasądzenie na rzecz w/w zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wysokości 1000 zł.

Wniósł również o zasądzenie od oskarżonego M. J. częściowego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej firmy (...) w P., poprzez zapłacenie kwoty pieniężnej w wysokości 312 zł oraz zasądzenie od oskarżonego M. J. na rzecz P. J. (2) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 500 zł.

Ponadto w oparciu o art. 73 k.k. wniósł o oddanie oskarżonego M. J. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2013 roku:

- obrońca popierał wniesioną apelację oraz zarzuty i wnioski w niej zawarte,
- prokurator wnosił o niewzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku,
- oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy, nadto oświadczył, iż pracuje, a jego narzeczona jest w ciąży.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja jest niezasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. czy art. 440 k.p.k.

Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości ustalenia Sądu Rejonowego w przedmiocie stanu faktycznego, winy oskarżonego M. J. oraz kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów. Znajdują one pełne oparcie w zgromadzonych i przeprowadzonych przed sądem dowodach. Nie były one również kwestionowane przez skarżącego.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu M. J. kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r., III KR 254/73, OSNPG 1974, z. 3-4).

Sąd Okręgowy przychyła się do argumentacji sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia o karze zawartej w uzasadnieniu wyroku. W świetle tej argumentacji wywody apelacji są chybione. W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, ilość popełnionych przez oskarżonego czynów, wysoki ich stopień społecznej szkodliwości, sposób ich popełnienia stwierdzić należy, że oskarżony M. J. wykazuje lekceważący

stosunek do zasad porządku prawnego. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo poddania próbie i warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary na podstawie art. 69 k.k. Sąd I instancji wydał wyrok mając na względzie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 53 k.k., zaś kara wymierzona oskarżonemu mieści się w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Wymierzona oskarżonemu M. J. kara czyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji orzekł jak w sentencji